

ны на Овѣта; проповѣдвахъ Божеството негово; и доведохъ нѣгы хрістіане въ двора мѡ.“

Оыне мой, нын не щеме бечѣ да са видиме на тоа Овѣтѣ; но незаборавай часа, въ който ма ты видѣ; пріятностите и тѣславіето на тоа животѣ са като кандилото, което свѣти мало време; а свѣтлината на дѡшата є като хвѣздата, която свѣти всакога въ лоното на надеждата кѣзкрайна.“

Говореніето междѡ тѣхъ са прострѣ за общото и высокото оученіе на Бѣзсмртіето, което послѡжи да оутѣши и да вознесе дѡшата на Апекида. Той прилчаше въ таа ноба вѣра, като єдинъ чловѣкъ отскоро извадинъ изъ темницата, който є още мокаръ отъ блажностъ та темнична, въ която є живѣлъ много време. Бѣше голѣмо различіе междѡ Отареца и Олинта за хрістіанисма; защото вѣрата на Отареца бѣше пріятна и доброволна; а нренсма (доблестъ та) на Олинта бѣше страшенъ и остаръ; но бѣше потрєзенъ на мысала мѡ, който той имаше да тѡри въ работѣ; бѣше повечѣ доблестъ та на мѡченицыте, отколкото милостъ та на єдного Овѣтца. Той повечѣ сѣбѣждаше, даваше кодростъ, отколкото да приклони, и да оукротн; а сърдцето на Отареца бѣше предадено на люкова Божій; защото благодать та Хрістова бѣше очистила снчкіа кбасъ на страстните неговы, и го бѣше направила да работи, като єдинъ доелецъ, и да є кротакъ, като дѣте.“